

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 19:19*

צאת השבת: 20:28

רבינו תם: 21:00

שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

הצניעות נשים צדיקות

גיליון 117

פרשת פינחס תשפ"ב | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

על שמירת גדרי הצניעות

פעם נמסר לרבי רפאל אלנקוה זצ"ל, שהיה רבה של סאלי (עירו של ה"אור החיים" הקדוש), שנערה יהודיה פרצה את גדרות הצניעות בכך, שהעזה לגלות את זרועותיה ברבים. הוא קרא לאביה והורה להזהירה באזהרה חמורה, אבל הנערה לא שעתה לדברים.

אמר הרב: "אם כן תשא בעונשה". ומיד פרחו פצעים נוראים בידיה, שהאדימו והתנפחו, וכל המשחות והתרופות לא עזרו במאום. או אז כיסתה הנערה את ידיה, ובאה עם אביה בבכיה ובהבטחה לנהוג בגדרי הצניעות הנוהגים מדור דור.

הרב העתיר לקדוש ברוך הוא, וידיה נרפאו כליל. (מעייני השבוע)

פינת ההלכה

בגדים צמודים

חשוב לציין שישנם כמה אופנים הגורמים להיצמדות הבגד, כגון:

גזרת הבגד – שעשוי בגיזרה צרה או ישרה המבליטה את צורת הגוף

מידת הבגד - שקטן ביחס לאישה הלובשת אותו
סוג הבד - שעשוי מחומרים שטבעם להיצמד לגוף כגון בדי טריקו, לייקרה, סריגים דקים וכדומה.

ומכיון שכל אחד מהאופנים הנ"ל גורם להיצמדות הבגד ולהבלטת צורת הגוף ואבריו ע"י תנועות ותנוחות שונות, בגדים אלו אסורים בלבישה.

יש לשים לב שאף אם בשעת הקנייה הבגד עונה על הדרישות הנ"ל, מ"מ פעמים רבות חלים שינויים במידת האישה (מחמת עליה במשקל או הריון) וכן ישנם סוגי בדים שמתכווצים ככביסה וכדומה ובעקבות כך נצמדים לגוף ונאסרים בלבישה.

דבר נוסף הדורש שימת לב, פעמים רבות אף שהבגד מצד עצמו עונה על הדרישות הנ"ל ומטשטש את צורת הגוף ואבריו, מ"מ ישנם דברים אחרים הגורמים לו להיצמד ולכן אין ללבושם, כגון: חגורה רחבה במתניים או תיק שרצועתו מונחת בצורה אלכסונית מהכתף אל המותן וכיוצא בזה.

פנס קטן שבנה אימפריו...

סיפור אמת

קוה אף ה'

עביו אור

אור הצדיק

חכמת נשים

כתב החפץ חיים שבל החשפעות וההצלחות בגשמיות
וברוחניות ובפרנסה הם בזכות הצניעות

סיפור לשבת

פנס קטן שבנה אימפריה...

לתפארת, ההיכל המה אלפי תלמידים, חדרי הפנימיה היו צפופים, ומצאו מקום גם לחדר האוכל – שהיה צפוף עד אפס מקום. הוא ניגש אל ראש הישיבה, וסיפר כמתנצל כי באותו לילה הוא וחברו תמהו בליבם על ראש הישיבה, והנה – הוא ניצח אותם, חזונו הגדול קם והיה, חלומו התגשם, הישיבה עומדת וגם ניצבת, אלפי תלמידים לומדים בה!

ראש הישיבה נזכר, חייך, והשיב: 'האמת היא, שהגיוינית – אתם צדקתם. הרי אני אדם זקן וחולה, עברתי את מאורעות השואה הנוראה, אני חלוש וחסר כוחות. כל האימפריה הזו – לא יתכן שאני בנתי אותה, הרי אין בי את הכוחות לכך. רק טיפש יאמין שאני עשיתי את כל זה...'

כל מה שאני עשיתי – זה רק להתחיל. אני חלמתי. מדדתי את השטח. הסתובבתי על הגבעה עם פנס. שרטטתי. ביקשתי. בכל פעם עשיתי את הצעד הקטן שנדרש ממני, וזהו. את כל היתר – בורא עולם עשה לבד, אבא שבשמים בנה את הגבעה כולה. אני עשיתי רק צעד אחד קטן, ולפעמים עוד אחד...'

סיפור זה, כפי שסיפר הרה"ג רבי משה יוסף שיינערמאן שליט"א ומופיע בספרו אוהל משה, מטלטל את הלב, מסעיר את החשיבה. גם אימפריה תורנית ענקית – נבנית מצעד אחד קטן. כל הצלחה עוצמתית וכבירה – מתחילה מצעד אחד קטן. כל יעד שיהודי רוצה להגיע אליו, כל שאיפה שהוא מבקש להגשים – הכל מתחיל מצעד אחד קטן, מהאדם נדרש רק הצעד הקטן הזה!

הבה נעזוב את הסיכויים והסיכונים, נתעלם משיקולי ההגיון, פשוט נעשה מעשה. צעד אחד קטן, צעד שיחולל שינוי, צעד שיחולל מהפכות. הצעד הקטן שלנו – זה מה שנדרש מאיתנו. את השאר יעשה הבורא, הוא ישלים את המשימה לתפארת! (פניני פר"ש)

הרב מפוניבז' קצרות, 'האם גם אתם רואים את אשר אני רואה?' 'איננו רואים דבר' – השיבו הבחורים במשיכת כתפיים, 'מה יש לראות כאן? רגבי אדמה, עוד ועוד ועוד, בגבהים משתנים לפי מבנה הגבעה. מה יש לראות כאן?'

התחייך הרב מפוניבז': 'רגבי אדמה? אוי, נו, האינכם רואים כי כאן יש חלקת אדמה מישורית – זה המקום המתאים לבנות היכל גדול ומפואר, שיכול לאכלס כמה אלפי תלמידים?' – אמר, והצביע על חלקת אדמה אחת. 'ומאידך' – הוסיף מיד והצביע על מורד הגבעה, 'כאן ניתן לבנות חדרי

'כאשר האדם עושה'

מה שביכולתו

משיג אחר כך כוחות

למעלה מדרג

הטבע!' (חובת הלבבות)

פנימיה, כאן יישנו התלמידים. שאלתם אם אני מחפש משהו? בהחלט, עודי מחפש היכן יוקם חדר האוכל, הרי לא שייך לבקש מאלפי הבחורים לחפש משפחות שיארחו אותם!

הביטו שני הבחורים זה בזה, ומפני הכבוד – לא הגיבו מילה, כשבתוך תוכם גוברות הפליאה והתמיהה. גבעת טרשים, עומד עליה יהודי באמצע הלילה, וטווה לו חלום: בית מדרש, אלפי תלמידים, חדרי פנימיה, יש לו בעיה היכן ימוקם חדר האוכל... הם ביקשו לצבוט את עצמם לוודא שאינם הוזים, אכן כן, יהודי של צורה עומד ומפרט חזון דמיוני נטול כל סיכוי והגיון, וגם טורח לבזבז עליו את שעות הלילה היקרות... הם נפרדו ממנו בלי מילים, לא ידעו איך להגיב למחזה המוזר בו נתקלו...'

חלפו שנים רבות, ואחד מאותם הבחורים שב ונקלע אל הגבעה. הפעם, ישיבת פוניבז' כבר היתה בנויה

הם היו שני בחורים, שלמדו בישיבה קטנה 'אור ישראל' בפתח תקווה, וחשקה נפשם להיכנס אל ה'חזון איש', לקבל את הדרכתו ועצתו בנושאים שונים. הם יצאו לבני ברק לעת ערב, ועד שנכנסו אל ה'חזון איש', התייעצו עמו ויצאו מלפניו, כבר היתה השעה מאוחרת יחסית, התחבורה הציבורית לכיוון פתח תקווה כבר לא פעלה...

יצאו השניים לרחובה של עיר, מחפשים אחר טרמפ לכיוון פתח תקווה. בני ברק של אז היתה כמה שכוונת קטנות, כשבנייהן שרועים פרדסים אותם עיבדו חקלאי בני ברק והסביבה. החלו הבחורים לתור אחר רכב שיוביל אותם לפתח תקווה, שוטטו וטיילו בשבילים שבין הפרדסים, ולפתע הבחינו באור פנסים מהבהב ממרחק...

'נפלא', הרהרו, 'עתה נמצא טרמפ, הלא הפנסים הללו הם כנראה פנסים של רכב, שנמצא על הגבעה. הבה נתקרב אליו' – אמרו זה לזה, ועלו במעלה הגבעה, לכיוון האור המנצנץ. ככל שהתקרבו הבחינו כי ככל הנראה לא מדובר בפנסי רכב, ובכל זאת, אם יש שם אור – משמע יש שם משהו, אולי הלה יוכל לסייע להם לצאת מכאן לכיוון פתח תקווה...'

הם הולכים ועולים לכיוון מקור האור, ואז הם מגלים כי מדובר באדם בגיל העמידה, המסתובב על הגבעה ופנס בידו, בעזרתו הוא סוקר את הגבעה, בוחן את אדמתה. הם התקרבו עוד, והופתעו לראות כי האיש הוא לא אחר מהגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל – הרב מפוניבז' שעלה ארצה, והוא זה שעומד על גבעה נטושה באישון ליל, פנס בידו, והוא מביט לכל עבר...'

'נאבד לרב משהו?' – שאלו אותו הבחורים ביראת כבוד, 'ראינו שהרב עסוק בלחפש אחר משהו, בוחן את האדמה, מביט לכל עבר, כבר שעה ארוכה. אנו יכולים להצטרף ולסייע בחיפושים!' – הציעו מיד... 'אני לא מחפש, אני פשוט רואה!' – השיב

קוה אל ה'

“איש, אשר-רוח בו”

לרב מבריסק זצ”ל היה כולל אברכים. כל ערב ראש חדש הוא היה משלם להם את המלגה, ויהי מה. אם ארע פעם שלא היה לו את הכסף במועד – הוא היה לוזה אותו ובלבד שישלם לאברכים בזמן.

והנה הגיע ערב ראש חדש אחד שלא היה לו כסף לשלם... הוא גם לא מצא רעיון ממי ללוות... הוא ישב על מקומו, תפוס בהרהוריו... עבר שם אחד המתפללים שהבחין במצוקתו של הרב, ואמר לו: “אה! כמה טוב היה המצב אם היה מגיע עכשיו עשיר מלונדון ותורם אלף דולר, סכום שיש בו כדי להחזיק את הכולל למשך חצי שנה... אה! היה זה ממש א מחיה...”

נענה הרב מבריסק ואמר לו: “אם יבוא עכשיו עשיר מלונדון ויתן לי אלף דולר – אני לא לוקח! אני לא אחליף את המתיקות של הבטחון תמורת אלף דולר! מדי חודש בחדשו, אני נושא את עיני למרום ואומר: ‘רבונו של עולם! עיני נשואות אליך אנא בטובך הגדול! שלח לי את הכסף שאני צריך!’ בצורה שכזאת אני ‘חי עם הקדוש ברוך הוא’ באופן קבוע! ואכן זוכה אני מדי חודש לראות בחוש את יד ה’ המסייעת לי! אם יהיו לי בכיס אלף דולר להחזקת הכולל לכמה חודשים, הרי שאפסיד את מתיקות הבטחון הזו... וכי משתלם למכור מתיקות שכזו באלף דולר!?”

אצל הבריסקער-רב “השלך על ה’ יהבך והוא יכלכלך” היתה צורת חיים תמידית! הנהגה יום-יומית!

ישמע חכם ויוסף לקח! (לקראת שבת מלכתא – רבי ראובן קרלנשטיין זצ”ל)

שביבי אור

המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו

המה כרעו ונפלו, וגם אנחנו נופלים לפעמים. החכמה היא לקום בחזרה.

בחור חסידי, שקדן גדול, נכנס לשיבה בבני ברק, ואחרי תקופה נחלש קצת בלימוד. המשגיח פנה אליו שיתחזק בחזרה. הוא התחזק, ולאחר תקופה נחלש שוב. זה קרה לו שוב ושוב, עד שהמשגיח התיאש וקרא להוריו.

ההורים הגיעו לשיחה, והמשגיח סקר לפנייהם את המצב במשך עשרים דקות. כשסיים אמרה האם: “אנחנו מודעים למצב, מה אתם רוצים שנעשה?”

“עדיין לא הבנתם?” – הגיב המשגיח – “נכנסתם כזוג ותצאו כשלישיה. קחו את הבחור אתכם הביתה”.

נעמד מולו האב ואמר: “משגיח יקר, אני רוצה לומר לך משהו. אני פרופסור מומחה ללב. במחלקה שלי, במקום בכיר מאוד בארץ, יש עשרים וארבעה חולים. איך אני יודע מה מצבו של כל אחד מהם? אם אעמוד ואבדוק כל אחד מהם אני בעצמי עלול למות, לכן כל חולה מחובר למוניטור, והתמונה של הלב שלו מופיעה על מסך אצלי. כשכל הלבבות עובדים אני רואה על המסך זיג-זגים, אך כשעל המסך של מוחמד מופיע קו ישר, אני מיד מזמין לו חלקה...”

“הבן שלי חי, כבוד המשגיח. חי, פרושו: עולה ויורד, עולה ויורד. וכי אתם רוצים כאן שהוא יהיה פס ישר?!”

אדם מתמודד עם עצמו ולא תמיד בהצלחה, אל לנו להיבהל מכשלונות!

יום אחד אני מתרומם, ואחר הצהרים אני מרגיש חלש. זה לא סוף העולם. למחרת אתחיל מחדש, עם הפנים קדימה, כי הקב”ה מחכה לנו. (דורש טוב)

“עין חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר”

לתרומות להפצת העלון, הקדשות
הנצחות 052-7697432 או
במייל tzniutw@gmail.com

ברכה מיוחדת לתורמים היקרים שיזכו לרוב
נחת, שמחה, הצלחה, בריאות איתנה,
פרנסה טובה, שלום אהבה אחווה ורעות
שפע ברכה להם ולבני משפחותיהם.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' פינחס בן מול ז"ל |
רחל רשל בת איה ז"ל

אור הצדיק

י"ט תמוז - הילולת הצדיק רבי בן ציון אבא שאול בעל ה"אור לציון" זיע"א

מתורתו

אמר רבי יוחנן, טוב המלביץ שיניים לחבירו יותר ממשקהו חלב, שנאמר "ולבן שינים מחלב". בכמה מקרים נוכחתי לדעת מה כוחה של מילה טובה או אפילו רק הסברת פנים, עד שזה גרם ממש להחיות את מקבלי המילה הטובה ולשפר את מצבו לאין ערוך. ואפילו אם האומר לא מרגיש זאת ידע שזה פועל הרבה מאוד.

מלבד זאת, כמה טוב לאדם שיחנך את עצמו, ויתרגל תמיד לדבר בלשון יפה לכל אחד. ובמיוחד אם קיבל טובה מחבירו, הרי חייב מצד הכרת הטוב להשיב לו כגמולו. וישנם אנשים שאינם מכירים בטובה שעשו להם, ואפילו מעשה טוב מכירים אותו בתור רעה, ומאידיך יש אנשים שעושים טובות רבות לזולת, וכמעט לא קבלו מהזולת שום טובה פרט לדברים פשוטים, ותמיד אומרים לשני תודה רבה על כל מה שאתה עושה לי, וזה נקרא הכרת הטוב. כך צריך האדם לחנך את עצמו להשתדל להנות את בני האדם כפי יכולתו, ולא יחזיק טובה לעצמו. וכשיהנה מחבירו יודה לו על כל מה שקיבל ממנו קטן כגדול. ולא רק להודות, אלא גם לרחם על מי שטורח עבורו, כי מדוע הוא צריך להתעייף בשבילו. ואם כבר טרח, לכל הפחות יודה לו ויכיר לו טובה, בודאי זה ישמח אותו, ואם מונע עצמו מלהודות יכול אף לפגוע בחברו חלילה.

דברים אלו עמוקים מאוד, וצריך להתבונן בהם. ומעתה נישא ק"ו, אם לחברינו חייבים כך, על אחת כמה וכמה להקב"ה שהחיינו וקיימנו... (אור לציון זכרון הדסה)

משבחי הצדיק

אדם בא לפני רבנו ה"אור לציון". סיפר שאשתו בהריון, ונחושה בדעתה להפיל את העובר, חלילה וחס. השיבו רבנו: "אמור לה, שאני מבקש לשוחח עמה".

הגיעה, מרת נפש. התענין: "אמרי נא לי, מה ראית להחליט כן?"

אמרה: "יש לי ילד בן שנה, ובת בת שנתיים, וילד בן שלוש, וילד בן ארבע. אין לי כח. אני קורסת. די!" רבנו, אוהב ישראל, הבין לנפשה: "אני משער כמה זה קשה. וצער ההריון, והלידה. שמעי לי, אני מציע עסקה. את לא תעשי צעד זה, אלא תשלימי עוד חמישה חודשי הריון, ותעברי את הלידה, אבל לא בחינם. בכסף מלא. אני מוכן לשלם במזומנים, אלפיים שקל לחודש עבור קושי ההריון, ועוד חמשת אלפים שקלים עבור צער הלידה. סך הכל, חמישה עשר אלף שקלים. המחיר הוגן?"

"אבל זה לא מסתיים בכך! אין לי כח יותר, אין לי כח לטפל בו. יבין הרב, די!!!"

"אני מבין, ודאי שאני מבין. את לא תטפלי בו. תקבלי חמישה עשר אלף שקלים, עד לאחר הלידה. ואז תביאו אותו לכאן. אגדל אותו כמו מלך, עד שיכנס לחופה. ואז תקבלי הזמנה, ותבואי כמו מלכה להיות המחותנת. הצער, יהיה שלנו. הנחת תהיה שלך. מוכנה?!"

"לא!" ענתה נחרצות. "את הילד שלי אגדל בעצמי! הרב יקבל הזמנה לחופה!"

"אמן. אז נשאר רק התשלום של הכסף!"

"לא, לא אקח כסף בשביל ההריון של בני. תודה, אבל אוכל לעמוד בזה בעצמי!"

והיו פעמים שאכן שילם. סיפרו לו שאישה זוממת להפיל עוברת עקב קשיי פרנסה, ושלה סכום נכבד מדי חודש בחודשו כדי שתחזור בה מכוונתה. והכתוב אומר: "ולוקח נפשות, חכם!" (משלי יא, ל) ... (הגדה של פסח יגילו במלכם)

חכמת נשים

אשת הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל

"לאורך שנות חייה עם מרן זצ"ל – קרוב ליובל שנים, היתה מקור הביטחון של בעלה, הן בתחילת נישואיהם, כאשר חיו חיי צער עד כדי פת לחם, עמדה לימינו שימשיך לעסוק בתורה ולא ישית ליבו לדוחק הקשה. וגם בתקופות קשות מבחינתה, השתדלה להתמודד לבדה, מבלי להפריעו מלימודו". (עדות בנה הג"ר אליהו זצ"ל)

<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת</p> <p>ר' חיים חתאתו בן ביה ז"ל</p> <p>נלב"ע ג' סיון תשס"ה</p> <p>ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת</p> <p>מזל בת סוליקה ז"ל</p> <p>נלב"ע י"ח אלול תשע"ח</p> <p>ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת</p> <p>ר' עמרם בן פרחא ז"ל</p> <p>נלב"ע י"ד שבט תשע"א</p> <p>ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת</p> <p>רחל בת תמו ז"ל</p> <p>נלב"ע ד' טבת תשס"ג</p> <p>ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת</p> <p>ר' דוד בן רחל ז"ל</p> <p>נלב"ע ט"ז אלול תשד"מ</p> <p>ת.נ.צ.ב.ה</p>
--	--	---	---	--